

Pikkupeikkojen kevät

Luku 1. Kevät saapuu!

Olipa kerran metsä. Metsässä asui paljon eläimiä ja siellä luonto oli kaunista ja koskematonta. Jos kuljet metsässä, saatat löytää suuren tammen, jonka käppyräiset juuret kurkottelevat pitkälle metsään. Jos kumarrut, saatat huomata kiemuraisten juurten lomassa pienen kolon, jonka sisällä on neljä pientä sammalvuodetta ja kaarnapöytä, jonka ympärillä on neljä pientä kiveä jakkaroina. Siinä kolossa asuu peikkoperhe. Kyllä, ihan totta, peikkoperhe. Peikkoja ei enää asu kovin monessa metsässä, sillä ne tarvitsevat täysin koskematonta ja puhdasta luontoa. Ne eivät asu metsissä, joihin ihminen on jättänyt jälkensä. Mutta tähän peikkoperheeseen kuuluivat äitipeikko Sade, isäpeikko Touko ja kaksi pikkupeikkoa. Pikkupeikkojen nimet olivat Varpu ja Marja. Varpu oli Marjan vuotta vanhempi sisarus. Varpu oli usein mielteliäs ja harkitsevainen, kun taas Marja oli helposti innostuva ja syöksyi suin päin seikkailuihin.

Eräänä aamuna kun Marja heräsi kesken unten, hän huomasi, että aurinko pilkisti puiden välistä ja leskenlehdet kurkottelivat päitään korkealle auringonsäteiden toivossa. Kevät oli saapunut metsään! Marja pomppasi ylös ja herätti Varpun. "Herää Varpu! Katso ulos, kevät on saapunut!"

”Anna minun nukkua.” Varpu mumisi unisena peittonsa alta. ”Kello on kuusi aamulla.” ”Pah!” tuhahti Marja. ”Minä ainakin lähden nyt ulos.” Marja veti lehtimekkonsa ylleen ja töppöset jalkaan. Sitten hän kipitti ulos ja paukautti oven kiinni perässään.

Marja kipitti kukkien keskellä, ja kiipesi kivelle katselemaan. Hän huomasi, että purosta oli sulanut jää ja se solisi iloisesti metsän löpi. Marja ei malttanut odottaa että suuret kevätkarkelot järjestettäisiin. Kevätkarkelot ovat suuri kevään juhla, jonne koko metsänväki on kutsuttu. Karkeloissa juhlitaan kesän saapumista. Siellä tanssitaan, lauletaan, leikitään ja syödään hyvää ruokaa. Juhlissa myös heitetään talviturkit perinteiden mukaan, vanhan laiturin päältä veteen hypäten, sillä karkelot pidetään järven rannalla. Kesäkarkelot olivat ainakin Marjan mielestä vuoden paras tapahtuma. Hänen vanhempansa olivat myös innolla mukana niiden järjestämisessä. Marja lähti kipittämään kohti puroa. Kun hän saapui rannalle hän viskasi töppöset maahan ja istuutui oksalle, joka oli kuin siltana puron yllä. Hän kokeili vettä varpaallaan ja totesi, että vedessä voisi jo kohta uida. Hän huomasi vähän matkan päässä Hilla Haikaran, joka oli juomassa. ”Hei Hilla!” Marja tervehti.

”Mitä kuuluu?” Hilla nosti päätään, ja hymyili kun huomasi Marjan.

”Todella hyvää!” Hilla kertoo. ”Poikaseni ovat syntyneet, ja ovat nyt kaksi viikkoa vanhoja.”

”Oi!” Marja ihastelee. ”Voisinko tulla katsomaan joskus?” ”Vaikka sitten kun lentokoulu alkaa.”

Hilla ehdottaa. ”Se käy!” Marja huuhahtaa innoissaan. ”Mutta nyt minun pitää varmaan jo lähteä kotiin.” ”Hei hei!” Hilla huikkaa perään kun Marja lähtee juoksemaan kotia kohti.

Kun Marja saapuu ovelle, äiti huutelee häntä jo aamupalalle. Varpu on vaihtanut vaatteet ja istuu jo kaarnapöydän ääressä syömässä marjapuuroa. Marja kertoi innoissaan Hillan poikasista. ”Voisinko minäkin tulla katsomaan niitä sitten kun ne ovat isompia?” Varpu kysyy. ”Varmaan voit.” Marja vastaa. ”Syökää nyt puuronne, niin voitte lähteä yhdessä ulos. Kun he olivat syöneet Varpukin halusi lähteä ulos. Pihalla Varpu ehdotti, että he voisivat lähteä niitylle. Se sopi Marjalle, joten he lähtivät kävelemään niityn suuntaan. Kun he saapuivat niitylle, Marja hihkaisi: ”Oi! Niitty on jo ihan kukkien valtameri!” ”Me voisimme kerätä kotiin kukkakimpun äidille ja isälle.” Ehdotti Varpu. Marjan mielestä se oli hyvä ajatus, joten pian he jo kipittivät niityllä kukkien seassa niin, että vain päät pilkistivät kukkien merestä. Kun he olivat keränneet hyvän kokoisen kimpun, he lähtivät takaisin kohti kotia.

Luku 2. Haikaranpoikasten lentokoulu

Aamulla Marja heräsi, kun auringonsäteet kurkottelivat ikkunasta huoneeseen. Varpu nukkui vielä, joten hän tassutteli keittiöön. Hän nappasi pöydältä kulhon mustikoita ja rupesi mutustelemaan niitä. Sitten hän muisti, että oli kulunut viikko siitä, kun hän oli tavannut Hillan. "Tänään alkaa lentokoulu!" Marja huudahti ja juoksi herättämään siskonsa. "Herää Varpu! Hillan poikasten lentokoulu on jo varmaan alkanut!" Marja intoili. Nyt Varpukin innostui, joten he nappasivat nopeasti vähän aamupalaa ja lähtivät kohti Hillan pesää.

Pesä sijaitsi metsän vanhimmassa tammessa, paksulla oksalla. Marja ja Varpu kiipesivät varovaisesti runkoa pitkin oksalle, jolla Hillan pesä keikkui. Hilla oli jo saanut kolme poikastaan oksalle riviin. "Hei!" Hilla tervehti. "Tässä ovat Mustikka, Havu ja Apila." "Hienot nimet." Varpu vastasi. "Aloitatteko tänään lentokoulun?" Marja kysyi innostuneena. "Kyllä vain." Vastasi Hilla. Marja ja Varpu istahtivat oksalle katselemaan. Hilla vihelsi ja lennähti viereiselle oksalle. Jonkin aikaa poikaset kököttivät epävarmoina oksalla, kunnes rohkein (taisi olla Apila) lennähti hurjasti räpytellen Hillan viereen. Apilan rohkaisemana pian perässä lennähti Havu, ja viimeisenä Mustikka. "Hyvin menee!" Varpu kannusti, samalla kun Marja taputti hurjasti.

Jonkin ajan päästä poikaset jo lentelivät lyhyitä matkoja iloisesti viserrellen. Yhtäkkiä Hilla vihelsi, ja lennähti korkealle, vanhan tammen latvaan. Poikaset hämmentyivät ja jäivät paikalleen kököttämään. Sitten Varpu tajusi katsoa kelloa: "Oho! Meitä varmaan odotetaan jo lounaalle." Niin Marja ja Varpu lähtivät kävelemään kotiin päin.

Peikot söivät lounaaksi vaahteranlehtilaatikkaa. Äiti ja isä olivat jo aloittaneet herkkujen tekemisen, sillä kevätkarkelot pidettäisiin jo neljän päivän päästä. "Kiira Kettu, Hilla Haikara ja toisen peikkoperheen äiti Halla lupasivat huolehtia musiikista tänä vuonna." äiti kertoo leipomusten seasta. "Kivaa! Nämä ovat muuten Havun, Apilan ja Mustikan ensimmäiset kevätkarkelot." Marja huudahti. "He lupasivat tehdä pienen lentoesityksen, kun ovat nyt oppineet kunnolla lentämään pitkiäkin matkoja." isä kertoi. "Sehän on hienoa!" Varpu vastasi. Loppu illan he leipoivat herkkuja ja valmistelivat kevätkarkeloita. Varpu auttoi isää keräämään polttopuita kokkoa varten. Marja leipoi äidin kanssa muffinssitaikinaa. Sitten tuli pikkupeikkojen aika mennä nukkumaan. "Hyvää yötä Marja!" Varpu toivotti väsyneenä peittonsa alta. "Hyvää yötä Varpu!" Marja vastasi sängystään.

Luku 3. Mihin se on voinut kadota!?

Aamulla Sade pyysi, että Varpu ja Marja voisivat lähteä tarkastamaan, olisiko juhlapaikka kunnossa. He söivät aamupalaa ja lähtivät kävelemään rannan suuntaan. He tarkistivat paikan ja haravoivat lehtiä hiekalta. "Viimeinenkin lehti on nyt poissa!" Varpu huudahti. Hän lähti kävelemään Marja luo, joka oli tarkastamassa rantaviivaa. Yhtäkkiä Marja ilmestyi puun takaa ja huudahti: "Varpu, tule äkkiä katsomaan!" Marja huusi hätäntyneenä. "Laituri on kadonnut!" Varpu ja Marja lähtivät juoksemaan kohti rantaa. Tosiaan, siinä missä laituri oli kököttänyt niin kauan kuin kukaan jaksoi muistaa, ei ollut enää mitään. Laituri oli poissa. "Ehkä se on lähtenyt ajelehtimaan järvelle?" Varpu ehdotti. "Voisimme pyytää Aaltoa etsimään, jos se on jossain järvellä." "Ehkäpä." Marja vastasi. "Etsitään ensin saukkoperheen koti." Marja sanoi, ja lähti juoksemaan kohti saukkojen pesää, joka sijaitsi rannan toisessa laidassa. Varpu koputti oveen. Saukkoperheen äiti Aalto tuli avaamaan. "Hei Marja ja Varpu!" Aalto tervehti. "Mitä asiaa teillä on?" "Tarvitsisimme apua. Laituri on kadonnut, ja me ajattelimme että sinä voisit tarkastaa ajelehtiiko se jossain järvellä." Varpu selitti. "Laituri pitää saada takaisin! Kesäkarkelot ovat jo kolmen päivän päästä!" Marja hätäili.

"Minä voin tarkastaa onko se ajelehtinut järvelle." Aalto lupasi. Peikot kiittivät ja lähtivät takaisin kotiinpäin. Kun he saapuivat kotiovelle, sisältä leijaili jo äidin mustikkapiirakan tuoksu. Marja koputti oveen ja äiti saapui avaamaan leipomisessa päällään. Marja kertoi mitä he olivat löytäneet ja siivonneet. "No, toivottavasti Aalto löytää laiturin." Sade vastasi. Peikot söivät iltapalaa ja pesivät hampaat. Varpu ja Marja kiipesivät sänkyihinsä. "Toivottavasti laituri löytyy, sillä muuten kevätkarkelot voidaan perua!" Marja toivoi. "Niin, toivottavasti." Varpu vastasi. "Mutta nyt, hyvää yötä."

Luku 4. Kaaos

Aamulla, kun pikkupeikot olivat juuri syöneet aamupalan, he kuulivat kun ovelta koputettiin. Sade meni avaamaan. Ovella oli Aalto. "Olen pahoillani, mutta olen tarkastanut koko järven jokaisen kolkan, mutta laituria ei näy missään." Aalto kertoi. "No, se ei ole sinun vikasi. Mutta mistä me nyt saamme uuden laiturin?" Sade mietti. "Minulla on idea!" Marja hihkaisi. "Kutsutaan koko metsän väki auttamaan ja rakennetaan uusi laitur!" Hän ehdotti. "Tuo voisi toimiakin." Touko puuttui puheeseen keittiöstä. "Pakko yrittää." Vastasi Aalto. "Minä voisin jo lähteä ilmoittamaan muuulle metsän väelle. Varpu ja Marja, te voitte auttaa. Lähtekää metsän pohjoisosaan." Sade ohjeisti. "Selvä!" Tytöt vastasivat. "Minä voin käydä länsiosissa." Aalto tarjoutui. "Selvä. Minä hoidan loput, ja Touko hoitelee leipomuksiaan." Sade vastasi. "Mennään!"

Varpu ja Marja lähtivät juoksemaan kohti pohjoista. He koputtivat Kalle Karhun oveen "Hei Varpu ja Marja! Onko teillä jotain asiaa?" Kalle kysyi. "Laituri on kadonnut!" Marja kertoi. "Koko metsän väen pitää auttaa huomenna aamulla rakentamaan uusi." Varpu jatkoi. "No, minähän tulen! Varmaan myös lapset voivat auttaa." Kalle lupasi. Karhun poikaset tulivat oviaukkoon. "Kyllä me tullaan!" He vastasivat. Peikot kävivät koputtamassa vielä Tiia Talitintin, Anne Ahman, Kiira Ketun, Silja Siilin ja Keira Kyyhkyn oveen.

Kaikki lupasivat tulla auttamaan huomenna aamulla. Kun peikot olivat koputtaneet noin kuuteentoista oveen, he lähtivät takaisin kohti kotia. He söivät iltapalaa, harjasivat hampaansa ja kömpivät sänkyihinsä. Huomenna pitäisi herätä aikaisin korjaushommiin.

Aamulla kaikki tekivät aamutoimensa ja sitten lähdettiin kohti rantaa. Kaikeksi onneksi ranta kuhisi väkeä. Kaikki olivat tulleet paikalle. Sitten alettiin hommiin. Luksi se sujui hyvin. Jotkut kantoivat puita ja kiinnittivät niitä uuteen laituriin. Sitten kaikki alkoivat vähän törmäillä, mutta kukaan ei välittänyt. Sitten kaikki olivat kiinnittämässä lautoja ja niitä tuomassa oli vain muutama. Kaikki halusivat auttaa, ja menivät kantamaan lautoja. Nyt lautoja kiinnittämässä oli vain muutama. Koko homma oli menossa täysin kaaokseksi. Kaikki törmäilivät ja jotkut seisoivat hämillään katselemassa. Koko ranta oli menossa täysin sekaisin. Yhtäkkiä Varpu kiipesi kivelle, ja huusi niin lujaa kuin pystyi: "KAIKKI STOP!"

Kaikki kääntyivät katsomaan Varpua. Sitten Varpu alkoi puhua: "Tämä ei toimi näin! Meidän pitää jakaa tehtävät. Jotkut hakevat lautoja ja vievät ne kasaan, jotkut antavat lautoja kasasta kiinnittäjille ja jotkut kiinnittävät lautoja. Ottakaa jako kolmeen." Kaikki jakaantuivat kolmeen ryhmään.

Ensimmäinen toi lautoja, toinen antoi niitä kasasta, ja kolmas kiinnitti niitä. Vähän ajan päästä oli jo syntynyt toimiva ketju. Yhtäkkiä Halla lähti ketjusta Varpun ja Marjan luo. "Kiitos teille molemmille! Teidän ansiostanne kevätkarkelot voidaan järjestää tänäkin vuonna." Halla kiitti. "Lapseni ovat odottaneet kevätkarkeloita koko vuoden." "Hyvä että meistä oli apua!" Marja vastasi. Sitten Marja ja Varpu menivät mukaan ketjuun. Noin kahden tunnin päästä koossa oli neljämetrinen laitur. Sitten Harri Hirvi alkoi puhua: "Kiitos Marja ja Varpu, teidän ansiostanne kevätkarkelot voidaan järjestää ylihuomenna." Kaikki taputtivat. "Mutta nyt laitur on valmis, ja voitte lähteä koteihinne jatkamaan kevätkarkeloiden valmistelua." Harri ilmoitti. Kaikki alkoivat tehdä lähtöä rannalta. "Kiitos vielä!" Kalle Karhu huusi peikkojen perään kun he kävelivät kohti kotia.

Luku 5. Kevätkarkelot

Sinä aamuna kun kevätkarkelot järjestettiin, kaikki ponkaisivat heti ylös sängyistään. Marja ja Varpu olivat nyt tehneet aamutoimet, ja olivat kävelemässä rantaa kohti. Äidillä oli iso laatikko leipomuksia ja isä raahasi halkoja. Kun he saapuivat rannalle Sade jäi laittelemaan leivonnaisia pöydälle. Varpu ja Marja lähtivät leikkimään leikkimään Mustikan, Havun ja Apilan kanssa. Koko päivä pidettiin hauskaa; leikittiin, laulettiin, uintiin, syötiin, katseltiin kokkoa ja iloittiin. Haikaranpoikaset olivat haltioissaan ensimmäisistä kevätkarkeloistaan. Kaikilla oli hauskaa ja juhlat jatkuivat iltamyöhään.

Mitä laiturille tapahtui?

Nyt tarinamme on loppu, mutta sinä varmaan ihmettelet, mitä ensimmäiselle laiturille tapahtui? Eräänä päivänä kotimetsässään kyllästynyt pikku toukka kuljeskeli rannalla. Se huomasi, että laituri kiinnitykset olivat ihan melkein irti. Pikku toukka irrotti ne kokonaan, ja hyppäsi lautalle. Se lähti melomaan jokea pitkin merelle. Kenties siitä tulee vielä kuuluisa liikemies Kiinassa. Mutta se onkin sitten toinen tarina!